

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt torsdag den 24. juni 2021

Sag 59/2019

(1. afdeling)

Fidelity Investment Funds,

Fidelity Institutional Funds

og

Fidelity Funds

(advokat Jan Steen Hansen for alle)

mod

Skatteministeriet

(advokat Søren Horsbøl Jensen)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 13. afdeling den 2. april 2019 (B-232-10, B-233-10, B-234-10, B-921-12, B-922-12, B-923-12, B-924-12, B-925-12 og B-926-12)

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Thomas Rørdam, Vibeke Rønne, Henrik Waaben, Lars Hjortnæs, Oliver Talevski, Anne Louise Bormann og Ole Hasselgaard.

Påstande

Appellanterne, Fidelity Investment Funds, Fidelity Institutional Funds og Fidelity Funds, har alle nedlagt påstand om, at indstævnte, Skatteministeriet, skal anerkende, at de skal have tilbagebetalt den udbytteskat, der blev indeholdt af deres udbytter fra aktier i danske selskaber i årene 2000-2009. Subsidiært har de nedlagt påstand om hjemvisning til ligningsmæssig behandling ved Skattestyrelsen.

Skatteministeriet har påstået stadfæstelse, subsidiært hjemvisning til Skattestyrelsen.

Supplerende sagsfremstilling

For Højesteret er fremlagt en række oplysninger om appellanternes udlodninger i Storbritanien og Luxembourg. Det fremgår heraf bl.a., at indtægter i den britiske lovgivning henføres til henholdsvis "revenue account" og "capital account", og at indtægter i "revenue account" skal anses for skattemæssigt videreudloddet. Det fremgår desuden, at der efter lovgivningen i Luxembourg ikke er nogen forpligtelse til at videreudlodde til investorerne.

Supplerende retsgrundlag

De danske regler

De danske skatteregler indeholder ikke hjemmel til at pålægge udenlandske investeringsforeninger at indeholde kildeskat af deres udlodninger.

Ved lov nr. 1181 af 8. juni 2021 om ændring af selskabsskatteloven, kildeskatteloven og ligningsloven er skattepligten for investeringsinstitutter med minimumsbeskatning (tidligere udloddende investeringsforeninger) udvidet, sådan at alle investeringsinstitutter med minimumsbeskatning med virkning fra den 1. januar 2022 bliver skattepligtige af udbytte fra danske aktier.

I skatteministerens besvarelse af 21. april 2021 af spørgsmål nr. S 1345 er der redegjort for overvejelserne bag ændringen. Af svaret fremgår bl.a. følgende:

"EU-Domstolen afsagde den 18. juni 2018 dom i sag C-489/16, Fidelity Funds mfl. mod Skatteministeriet. Ved dommen fastslog EU-Domstolen, at de danske regler for beskatning af udbytter af danske aktier, der betales til danske investeringsinstitutter med minimumsbeskatning, er EU-stridige. Udenlandske investeringsinstitutter har således efter gældende regler ikke mulighed for at opnå samme skattefrihed for udbytter fra danske aktier som de danske investeringsinstitutter.

Der har siden dommen blev afsagt været overvejelser om, hvorledes reglerne kan ændres, således at de opfylder EU-retten. Fokus har fra start været rettet mod muligheden for at tilvejebringe en løsning, som ville gøre det muligt at bevare de gældende regler for de danske investeringsinstitutter med minimumsbeskatning. Det vil sige en løsning, som ville betyde, at de pågældende danske investeringsinstitutter fortsat har mulighed for at undgå beskatning af danske aktieudbytter, dvs. få et frikort. Skatteministeriet har løbende haft kontakt med Finans Danmark i forbindelse med arbejdet med at få afdækket mulige løsninger.

I sidste ende har der dog måttet drages den konklusion, at den eneste reelle løsning i forhold til at bringe reglerne i overensstemmelse med EU-retten er at indføre en skatte-

pligt for de danske investeringsinstitutter med minimumsbeskatning af danske aktieudbytter, som foreslået ved L 211.

En løsning, hvor udenlandske investeringsinstitutter, der har valgt status som minimumsbeskattede, bliver skattefri af danske aktieudbytter, har været overvejet, men måtte opgives igen. En sådan løsning kræver således, at der i stedet sker en beskatning hos det udenlandske instituts medlemmer, ligesom det er tilfældet i forhold til de danske investeringsinstitutter med minimumsbeskatning. Imidlertid er det ikke muligt for Danmark at håndhæve en beskatning af udenlandske medlemmer af udenlandske investeringsinstitutter. Dette beror på den måde, som de dobbeltbeskatningsoverenskomster, Danmark har indgået, regulerer omfanget af dansk kildebeskatning af udlændinge, sammenholdt med at det er det udenlandske investeringsinstitut og ikke dets medlemmer, som ejer de danske aktier.

En løsning, hvor udenlandske investeringsinstitutter gøres skattefri af danske aktieudbytter, men hvor skattepligten ikke kan flyttes til medlemmerne, vil gøre det muligt for udenlandske investorer helt legalt at komme uden om den danske kildebeskatning af aktieudbytter blot ved at investere i danske aktier via et udenlandsk investeringsinstitut. Det kan regeringen ikke gå ind for.

Det ses heller ikke muligt at lempe beskatningen af de danske investorer i de danske investeringsinstitutter, da en sådan lempelse ikke kan forbeholdes investeringer i danske aktier. En sådan lempelse vil derfor også skulle gælde i forhold til udbytter af udenlandske aktier, hvad der reelt ville indebære, at det blev den danske stat, der betalte de udenlandske udbytteskatter. Heller ikke dette kan regeringen gå ind for.

Det er korrekt, at den foreslåede beskatning af de danske investeringsinstitutter vil have som konsekvens, at der vil være tale om en hårdere beskatning af de danske investorer, der via danske investeringsinstitutter investerer i danske aktier. Det skal dog bemærkes, at det i dag faktisk er sådan, at danskerne kun i et begrænset omfang anvender de danske investeringsinstitutter til investering i danske aktier.”

EU-Domstolens dom i Deka-sagen

EU-Domstolen har i dom af 30. januar 2020 i sag C-156/17 (Köln-Aktiefonds Deka) taget stilling til en række spørgsmål om hollandske regler for investeringsforeninger. I dommens præmis 42-46 er om den enkelte medlemsstats adgang til at fastsætte regler på området anført:

”42 I denne henseende bemærkes, at det tilkommer hver enkelt medlemsstat under overholdelse af EU-retten at indrette sin ordning for beskatning af udloddet udbytte, og i den forbindelse at fastsætte beskatningsgrundlaget og den skattesats, der skal finde anvendelse med hensyn til den aktionær, der modtager udbyttet (jf. bl.a. dom af 20.5.2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, præmis 30, af 20.10.2011, Kommissionen mod Tyskland, C-284/09, EU:C:2011:670, præmis 45, og af 30.6.2016, Riskin og Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, præmis 29).

43 Det følger heraf, at medlemsstaterne for at fremme anvendelsen af kollektive investeringsforeninger frit kan fastsætte en særlig beskatningsordning, der finder anvendelse på disse foreninger og på det udbytte, som de modtager, ligesom de kan fastsætte,

hvilke materielle og formelle betingelser der skal opfyldes med henblik på at være omfattet af en sådan ordning (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 47, og af 24.10.2018, Sauvage og Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, præmis 34).

44 Det er desuden en nødvendig følge af princippet om medlemsstaternes skattemæssige autonomi, at medlemsstaterne afgør, hvilke beviser der kræves for at godtgøre, at betingelserne for at være omfattet af en sådan ordning er opfyldt (jf. i denne retning dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 37, af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 47, og af 24.10.2018, Sauvage og Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, præmis 34).

45 Medlemsstaterne skal imidlertid udøve deres skattemæssige autonomi under overholdelse af de krav, der følger af EU-retten, og navnlig dem, der er fastsat i traktatens bestemmelser om kapitalens frie bevægelighed (dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 38).

46 Indførelsen af en særlig ordning for kollektive investeringsforeninger, og navnlig arten af de betingelser, der kræves for at være omfattet heraf, og de beviser, der skal fremlægges med henblik herpå, må følgelig ikke udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser.”

I anledning af en hollandsk bestemmelse om, at investeringsforeninger, som er noteret på børsen i Amsterdam, var underlagt mere fordelagtige regler, fastslås i dommen desuden, at også hvor de nationale regler er ens for hjemmehørende og ikke hjemmehørende investeringsforeninger, kan der i overensstemmelse med hidtidig praksis være tale om en restriktion i den frie bevægelighed for kapital. Der er således i dommens præmis 55-58 anført følgende:

”55 En national lovgivning, som finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, kan imidlertid udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser. Det følger således af Domstolens praksis, at selv en sontring, der hviler på objektive kriterier, de facto kan være mindre gunstig for grænseoverskridende situationer (jf. i denne retning dom af 5.2.2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi, C-385/12, EU:C:2014:47, præmis 37-39).

56 Dette er tilfældet, såfremt en national lovgivning, der finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, forbeholder muligheden for at udnytte en skattefordel til alene situationer, hvor en erhvervsdrivende opfylder visse betingelser eller forpligtelser, der reelt eller efter deres art er særlige for det nationale marked, således at alene de erhvervsdrivende, der befinder sig på det nationale marked, kan opfylde disse betingelser eller forpligtelser, mens ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, som i det væsentlige er sammenlignelige, i almindelighed ikke opfylder dem (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 36 og 37, og af 8.6.2017, Van der Weegen m.fl., C-580/15, EU:C:2017:429, præmis 29).

57 For så vidt angår den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, der fandt anvendelse i perioden 2002-2006, bemærkes i denne henseende, at det fremgår af fore-

læggelsesafgørelsen, således som denne er sammenfattet i nærværende doms præmis 52, at investeringsforeninger, hvis aktier eller kapitalandele ikke var noteret på børsen i Amsterdam, skulle opfylde betingelser, der var strengere end de betingelser, som investeringsforeninger, hvis aktier eller kapitalandele var noteret på børsen i Amsterdam, skulle opfylde.

58 Det tilkommer derfor den forelæggende ret at efterprøve, om betingelsen vedrørende aktionærer, som hvilede på børsnoteringen af investeringsforeningers aktier eller kapitalandele på børsen i Amsterdam, reelt eller efter sin art primært kunne opfyldes af alene hjemmehørende investeringsforeninger, mens ikke-hjemmehørende investeringsforeninger, hvis aktier og kapitalandele ikke var noteret på børsen i Amsterdam, men på en anden børs, i almindelighed ikke opfyldte den.”

I den pågældende sag var der også rejst spørgsmål om, hvilke krav der kan stilles med hensyn til at fremlægge oplysninger, der godtgør, at betingelserne for en skattefordel er opfyldt. Det anføres herom i præmis 61-64:

”61 Hvad for det andet angår de beviser, som ikke-hjemmehørende investeringsforeninger skal fremlægge med henblik på at godtgøre, at de opfylder betingelserne for at kunne være omfattet af ordningen for udloddende investeringsinstitutter og dermed for at opnå tilbagebetaling af den udbytteskat, som de har betalt, bemærkes, at en medlemsstats skattemyndigheder har ret til at kræve, at den skattepligtige fremlægger de beviser, som de finder nødvendige for at kunne bedømme, om de i lovgivningen fastsatte betingelser for en skattefordel er opfyldt, og dermed afgøre, om den nævnte fordel skal indrømmes (jf. dom af 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel og Österreichische Salinen, C-436/08 og C-437/08, EU:C:2011:61, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis). Indhold, form og den grad af præcision, som de oplysninger, der indgives af den skattepligtige med henblik på at kunne indrømmes en skattefordel, skal have, skal fastsættes af den medlemsstat, som indrømmer en sådan fordel, således at denne kan foretage en korrekt beskatning (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 52).

62 For ikke at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt for en ikke-hjemmehørende skattepligtig at opnå en skattefordel, kan det imidlertid ikke kræves, at den pågældende fremlægger dokumenter, der i alle henseender svarer til den form og den grad af præcision, som gør sig gældende for de bevisdokumenter, der er foreskrevet i den nationale lovgivning i den medlemsstat, som indrømmer nævnte skattefordel, hvis de dokumenter, som den skattepligtige har fremlagt, i øvrigt gør det muligt for denne medlemsstat klart og præcist at kontrollere, om betingelserne for at opnå den pågældende skattefordel er opfyldt (jf. i denne retning dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 46). Som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, må ikke-hjemmehørende skattepligtige ikke underlægges en for vidtgående administrativ byrde, som i praksis afskærer dem fra at opnå en skattefordel.

63 Med hensyn til hovedsagen har den forelæggende ret anført, at KA Deka ikke er i stand til at opfylde betingelserne vedrørende aktionærkredsen som følge af det valgte handelssystem for aktier, der ikke gør det muligt for foreningen at vide, hvem der ejer andele heri.

64 Den manglende mulighed for at fremlægge bevis for opfyldelsen af betingelserne vedrørende aktionærkredsen synes derfor hverken at skyldes den iboende kompleksitet af de krævede oplysninger, det krævede bevismiddel eller en manglende retlig mulighed for at indsamle de pågældende oplysninger som følge af anvendelsen af den lovgivning om beskyttelse af personoplysninger, som gennemfører direktiv 95/46, men følger af det valg, som den pågældende investeringsforening har truffet med hensyn til måden, hvorpå aktierne handles.”

Domstolen skulle desuden tage stilling til et krav efter hollandsk ret om, at tilbagebetaling af udbytteskat alene kunne ske, hvis investeringsforeningen havde foretaget faktisk udlodning af sit investeringsresultat inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning. Dette krav gjaldt også, selv om den pågældende tyske investeringsforening efter tysk ret ansås for at have foretaget udlodning, sådan at foreningens investeringsresultat herefter skattemæssigt kunne henregnes til indskyderne. Herom anfører Domstolen i præmis 81-84:

”81 Hvis det tilsigtede formål derimod hovedsageligt består i beskatning af overskuddet hos aktionærene i de nævnte investeringsforeninger, skal en hjemmehørende investeringsforening, som faktisk foretager en udlodning af sit overskud, og en ikke-hjemmehørende investeringsforening, hvis overskud ikke udloddes, men anses for at være blevet udloddet og beskattes hos aktionærene i denne investeringsforening, som om det var blevet udloddet, anses for at befinde sig i en objektivt sammenlignelig situation. I begge tilfælde er beskatningsniveauet nemlig rykket fra investeringsforeningen til aktionæren.

82 I sidstnævnte situation udgør det en restriktion for de frie kapitalbevægelser, at en medlemsstat afslår at indrømme en ikke-hjemmehørende investeringsforening tilbagebetaling af udbytteskat, som foreningen har betalt i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke fuldt ud til sine aktionærer eller selskabsdeltagere udlodder sit investeringsresultat hvert år inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning, selv om det investeringsresultat, som ikke er blevet udloddet, i medfør af de gældende lovbestemmelser i den medlemsstat, hvor foreningen har sit hjemsted, anses for at være blevet udloddet eller henregnes til det skattebeløb, som denne medlemsstat opkræver hos aktionærene eller selskabsdeltagerne, som om dette overskud var blevet udloddet.

83 En sådan restriktion er imidlertid kun tilladt, hvis den er begrundet i tvingende almene hensyn, hvis den er egnet til at sikre gennemførelsen af det mål, som den forfølger, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (dom af 24.11.2016, SE-CIL, C-464/14, EU:C:2016:896, præmis 56).

84 Det bemærkes imidlertid, at den nederlandske regering ikke i hovedsagen har påberåbt sig sådanne hensyn for så vidt angår betingelsen om den pågældende investeringsforenings videreudlodning af overskud.”

Anbringender

Fidelity Investment Funds, Fidelity Institutional Funds og Fidelity Funds har supplerende anført navnlig, at landsrettens afgørelse er baseret på præmisser, der ikke er belæg for. Lands-

retten anfører, at ligningslovens § 16 C har til formål at sikre effektiv, dansk skattekontrol og skatteopkrævning, hvilket forekommer tvivlsomt, når den danske regering ikke over for EU-Domstolen har påpeget dette som et hensyn bag den danske beskatningsordning. Hertil kommer, at den danske stat ikke har hjemmel til at beskatte udenlandske investorer i udenlandske UCITS-institutter. Opfyldelsen af ligningslovens § 16 C kan derfor ikke have til formål at sikre en effektiv, dansk skattekontrol og skatteopkrævning i disse tilfælde.

Skatteministeren fremsatte den 14. april 2021 et lovforslag, som har til formål at bringe de danske regler for beskatning af udenlandske investeringsinstitutters udbytte fra danske selskaber i overensstemmelse med EU-retten. Den løsning, som lovforslaget indebærer, er i diametral modsætning til den skatteordning, som ifølge Skatteministeriet er EU-konform i de foreliggende sager.

I EU-Domstolens dom af 30. januar 2020 i sag C-156/17 (Köln-Aktiefonds Deka) fastslår Domstolen, at en national betingelse for tilbagebetaling af udbytteskat kan udgøre en restriktion, selv om betingelsen i princippet gælder for både hjemmehørende og ikke-hjemmehørende investeringsforeninger. Det er åbenbart, at reglerne i § 16 C efter deres art udgør en restriktion, og det er udelukket at kræve, at appellanterne opfylder § 16 C.

Subsidiært skal sagerne hjemvises med henblik på fornyet ligningsmæssig behandling hos skattemyndighederne, således at yderligere dokumentation for opfyldelse af faktiske og lovgivningsmæssige forhold kan fremlægges.

Skatteministeriet har supplerende anført navnlig, at det er ubestridt, at ingen af appellanterne i de omhandlede år opfyldte kravene i ligningslovens § 16 C for at blive anset for en udloddede investeringsforening, herunder ved at opgøre en minimumsudlodning efter de i bestemmelsen fastsatte principper. Da § 16 C ikke kan opfyldes med tilbagevirkende kraft, strider det ikke mod kapitalens frie bevægelighed, at der er sket kildebeskatning af danske selskabers udbytter til appellanterne.

EU-Domstolens dom af 30. januar 2020 i sag C-156/17 (Köln-Aktiefonds Deka) giver ikke belæg for at konkludere, at § 16 C strider mod kapitalens frie bevægelighed. Appellanterne har desuden ikke godtgjort, at de navnlig henset til den gældende lovgivningsmæssige ramme i deres hjemstater befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for en dansk investeringsforening, der opfylder kravene i § 16 C.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagernes baggrund og problemstilling

Det har bl.a. i årene 2000-2009, som sagerne vedrører, været muligt for investeringsforeninger at blive fritaget for at betale kildeskat af udbytte fra danske selskaber, hvis to betingelser var opfyldt.

Den ene betingelse var, at investeringsforeningen skulle være hjemmehørende i Danmark. Den anden betingelse var, at investeringsforeningen skulle have valgt at blive kvalificeret som udloddende investeringsforening efter ligningslovens § 16 C. I så fald skulle investeringsforeningen opføre en årlig minimumsudlodning, der bl.a. omfattede udbytte fra danske selskaber, sådan at minimumsudlodningen kunne blive beskattet hos foreningens investorer inden for rammerne af de danske skatteregler.

EU-Domstolen har i dom af 21. juni 2018 i sag C-480/16 (Fidelity Funds m.fl.) på baggrund af landsrettens præjudicielle forelæggelse fastslået, at betingelsen om, at en investeringsforening skulle være hjemmehørende i Danmark, er i strid med retten til kapitalens frie bevægelighed efter artikel 63 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Sagerne angår, om Fidelity Investment Funds, Fidelity Institutionel Funds og Fidelity Funds (de udenlandske investeringsinstitutter), som er hjemmehørende i Storbritannien og Luxembourg, herefter har krav på at få tilbagebetalt de skatter, som danske selskaber har indeholdt af udbytte, der blev udbetalt til de udenlandske investeringsinstitutter i 2000-2009.

Konsekvensen af, at kravet om at være hjemmehørende er i strid med EU-retten

Som nævnt i Højesterets domme af 23. juni 2011 (UfR 2011.2646) og 14. februar 2014 (UfR 2014.1491) indebærer det forhold, at en beskatningsordning indeholder et EU-retsstridigt element, ikke i sig selv, at hele beskatningsordningen skal tilsidesættes.

Det følger desuden af EU-Domstolens praksis, at så længe en EU-retsstridig forskelsbehandling ikke er afskaffet af den nationale lovgiver, skal overholdelsen af ligebehandlingsprincippet ske ved, at personer i den kategori, som forskelsbehandles, bliver indrømmet de samme rettigheder som personer i den privilegerede kategori, jf. bl.a. præmis 79 i EU-Domstolens dom af 22. januar 2019 i sag C-193/17 (Cresco Investigation).

På den baggrund finder Højesteret, at det forhold, at betingelsen om at være hjemmehørende i Danmark er i strid med EU-retten, ikke i sig selv bevirker, at de udenlandske investeringsinstitutter har krav på at få tilbagebetalt de indeholdte udbytteskatter.

Ligningslovens § 16 C

De udenlandske investeringsinstitutter har anført, at også ligningslovens § 16 C er i strid med EU-retten, og at de derfor har krav på at få tilbagebetalt de indeholdte udbytteskatter.

Ligningslovens § 16 C har til formål at skaffe skattemyndighederne de nødvendige oplysninger med henblik på, at der kan foretages korrekt beskatning af den minimumsudlodning, som skal opgøres efter bestemmelsen, og som omfatter bl.a. udbytte fra danske selskaber udbetalt til investeringsforeningen. I årene 2000-2009 sikrede bestemmelsen bl.a., at der af en dansk investeringsforenings opgjorte minimumsudlodning skete beskatning hos foreningens danske og udenlandske investorer som modstykke til den opnåede kildeskattefritagelse. EU-Domstolens dom af 21. juni 2018 i sag C-480/16 (Fidelity Funds m.fl.) må forstås sådan, at hensynet til denne interne sammenhæng i den danske beskatningsordning kan retfærdiggøre, at det over for investeringsforeninger hjemmehørende i et andet EU-land stilles som betingelse for at opnå kildeskattefritagelse, at investeringsforeningen betaler skat til de danske skattemyndigheder svarende til det beløb, som danske udloddende investeringsforeninger skal indeholde på grundlag af den opgjorte minimumsudlodning, jf. dommens præmis 84.

På den baggrund finder Højesteret, at kravet i § 16 C om at opgøre en årlig minimumsudlodning omfattende bl.a. udbytte fra danske selskaber må anses for retfærdiggjort ved hensynet til at kunne foretage en korrekt beskatning og til den interne sammenhæng i beskatningsordningen, og at kravet ikke udgør en uproportional restriktion i strid med retten til fri bevægelighed for kapital efter TEUF artikel 63.

Højesteret finder derfor, at det kan stilles som betingelse for de udenlandske investeringsinstitutters kildeskattefritagelse af udbytte fra danske selskaber, at de i årene 2000-2009 opfyldte kravet i § 16 C om at opgøre en årlig minimumsudlodning.

De udenlandske investeringsinstitutter valgte ikke at blive kvalificeret som udloddende investeringsforeninger og opgjorde ikke en årlig minimumsudlodning, og de opfyldte dermed ikke denne betingelse for at opnå kildeskattefritagelse.

Højesteret finder herefter, at de udenlandske investeringsinstitutter ikke har krav på tilbagebetaling af de indeholdte skatter, selv om der skal ses bort fra den EU-retsstridige betingelse om at være hjemmehørende i Danmark.

Højesteret finder, at der ikke foreligger en sådan tvivl om forståelsen af EU-retten i relation til tilbagebetaling i de foreliggende sager, at der er grundlag for at forelægge præjudicielle spørgsmål herom for EU-Domstolen.

Konklusion og sagsomkostninger

Da de udenlandske investeringsinstitutter ikke har ret til tilbagebetaling af de indeholdte udbytteskatter, er der ikke grundlag for at tage deres principale anerkendelsespåstand eller subsidiære påstand om hjemvisning til følge. Højesteret stadfæster derfor landsrettens dom.

Under hensyn til sagernes baggrund, herunder at en del af beskatningsordningen er tilsidesat som EU-retsstridig, skal ingen af parterne betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 24. juni 2021.

**Kirsten Lohmann
kontorfuldmægtig**